

Norwid - Fortepian Chopina

Byłem u Ciebie w te dni przedostatnie
Nie dociezonego wątku - -
- Pełne, jak Mit,
Błade, jak świt...
- Gdy życia koniec szepce do początku:
"Nie stargam Cię ja - nie! - Ja, u - wyda - nię!..."

Byłem u Ciebie w dni te, przedostatnie,
Gdy podobniałeś - co chwila, co chwila --
Do upuszczonej przez Orfeja liry,
W której się rzutu-moc z pieśnią przesila,
I rozmawiają z sobą struny cztery,
Trącając się,
Po dwie - po dwie --
I szemrząc z cicha:
"Z a c z ą ł ę o n
U d e r z a ć w t o n ? ...
C z y t a k i M i s t r z ! ... ż e g r a ... c h o ć - o d p y c h a ? ..."

Byłem u Ciebie w te dni, Fryderyku!
Którego ręka... dla swojej białości
Alabastrowej - i wzięcia - i szyku -
I chwiejnych dotknięć jak strusiowe pióro --
Mięsała mi się w oczach z klawiaturą
Z słoniowej kości...
I byłeś jako owa postać, którą
Z marmurów łona,
Niżli je kuto,

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl

Odejma dłuto
Geniuszu - wiecznego Pigmaliona!

I była w tym Polska, od zenitu
Wszchedoskonałości dziejów
Wzięta, tęczą zachwytu - --
Polska - p r z e m i e n i o n y c h k o ł o d z i e j ó w !
Taż sama, zgoła,
Złoto-pszczoła!...
(Poznał-ci-żebym ją - na krańcach bytu!...)

VI

I - oto - pieśń skończyłeś - i już więcej
Nie oglądam Cię - jedno - słyszę:
Coś?... jakby spór dziecięcy - --
- A to jeszcze kłóć się klawisze
O niedośpiewaną chęć:
I trącając się z cicha,
Po ośm - po pięć --
Szemrzą: "P o c z ą ł z e g r a ć ? c z y n a s o d p y c h a ? ? ..."

O! Ty - D o s k o n a ł e - w y p e ł n i e n i e ,
jakikolwiek jest Twój, i gdzie?.. znak...
Czy w F i d i a s u ? D a w i d z i e ? c z y w S z o p e n i e ?
Czy w E s c h y l e s o w e j s c e n i e ?..
Zawsze - zemści się na tobie: BRAK!...

Oto - patrz, Fryderyku!... to - Warszawa:
Pod rozpłomienioną gwiazdą
Dziwnie jaskrawa - --
- Patrz, organy u Fary; patrz! Twoje gniazdo:
Owdzie - patrycjalne domy stare
Jak P o s p o l i t a - r z e c z ,
Bruki placów głuche i szare,

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl

I Zygmuntowy w chmurze miecz.

IX

Patrz!... z zaułków w zaułki
Kaukaskie się konie rwą
Jak przed burzą jaskółki,
Wyśmigając przed pułki,
Po s t o - po s t o - --
- Gmach zajął się ogniem, przygaśł znów,
Zapłonął znów - - i oto - pod ścianę
Widzę czoła ożałobionych wdów
Kolbami pchane - --
I znów widzę, acz dymem oślepian,
Jak przez ganku kolumny
Sprzęt podobny do trumny
Wydzwigają... runął... runął - Twój f o r t e p i a n !

Ten!... co Polskę głosił, od zenitu
Wszechdoskonałości Dziejów
Wziętą, hymnem zachwytu --
Polskę - przemienionych kołodziejów;
Ten sam - runął - na bruki z granitu!
- I oto: jak zacna myśl człowieka,
Poterany jest gniewami ludzi,
Lub j a k - o d w i e k a
W i e k ó w - w s z y s t k o , c o z b u d z i !
I - oto - jak ciało Orfeja,
Tysiąc Pasyj rozdziera go w części;
A każda wyje: "N i e j a !...
N i e j a" - zębami chrzęści -

Lecz Ty? - lecz ja? - uderzmy w sądne pienie,
Nawołując: "C i e s z s i ę , p ó ź n y w n u k u !...
J ę k ł y - g ł u c h e k a m i e n i e :

I d e a ł - s i ę g n ą ł b r u k u - -"

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl